

*Prin rugăciune și credință spre cinstea altarelor; să ne
rugăm pentru beatificarea episcopilor greco-catolici,
morți în faimă de martiri sub regimul comunist*

INTRAREA ÎN TEMPLU

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”

Anul XXII Nr. 11 (268) noiembrie 2016

Închiderea Anului Sfânt al Milostivirii Divine

Duminică, 20 noiembrie a.c., la Sărbătoarea Isus Cristos, Regele Universului, în Bazilica San Pietro din Vatican, Papa Francisc va închide Poarta Sfântă și totodată Jubileul Milostivirii, deschis la 8 decembrie 2015.

Bula de proclamare, „Misericordiae vultus”, a oferit toate explicațiile necesare pentru a fi înțeles specificul acestui Jubileu extraordinar.

A fost proclamat cu prilejul împlinirii a 50 de ani de la închiderea Conciliului Vatican II, dar nu s-a intenționat să fie asemenea Marelui Jubileu 2000 - orice An Sfânt are particularități proprii.

Papa Francisc a dorit ca Jubileul Milostivirii să fie trăit de întreaga Biserică Catolică, la Roma și în Bisericile locale și, pentru prima dată în istoria Jubileelor, s-a oferit posibilitatea de a deschide Porți Sfinte în fiecare dieceză, în special la Catedrale, dar și la sanctuare sau Biserici cu anumită semnificație.

A fost un Jubileu tematic, care a avut la bază conținutul central al credinței, care cheamă Biserica la misiunea ei prioritară: a fi semn și mărturie a milostivirii în toate aspectele viții pastorale.

Logo-ul Anului Milostivirii are o imagine mult îndrăgită în primele veacuri: Isus care poartă pe umeri oaia rătăcită - scoate pe om din noaptea păcatului -, iar iubirea lui Dumnezeu Tatăl iartă totul.

Agenda acțiunilor Sfântului Părinte a unit acțiunile Bisericii Catolice, dar a sugerat și o îmbogățire a lor prin inițiativele locale.

În cursul Anului Milostivirii au avut loc, lunar, numeroase Jubilee, amintim doar câteva: Jubileul Persoanelor Consacrate - s-a încheiat și Anul Sfânt închinat lor -, al Preoților, al Persoanelor bolnave și invalide, al Credincioșilor care aderă la spiritualitatea Îndurării Divine, al Tineretului (Cracovia), Jubileul Marian, Jubileul deținuților și altele.

Prin atenția deosebită a P.S.S. Virgil Bercea, Biserica din Eparhia noastră ne-a învățat și a trăit cu noi Jubileul Sfânt al Milostivirii. Cu totul deosebită a fost prezența între noi a Pr. Andrea Vena, unul dintre cei 1.100 de preoți misionari aleși de Papa Francisc și binecuvântați în Miercurea Cenușii ca să ducă lumii, în Anul Jubiliar, vestea despre îndurarea și iertarea lui Dumnezeu.

Tot în acest An Sfânt, Biserica a canonizat-o pe Fericita Tereza de Calcutta, generoasa împărțitoare a milostivirii divine, model de viață.

Editorialul nu se încheie aici, urmează să-l scriem noi, personal. Ascultându-ne conștiința, vom privi lunile și zilele care au trecut și vom reține câteva din „Faptele milei sufletești” și din „Faptele milei trupești”, făcute de noi, fapte care au bucurat Cerul, Biserica și pe semenii noștri.

Așteptăm să ne scrieți, în articolul final nu vom trece numele dumneavoastră, doar faptele care timp de un an au arătat lumii frumusețea creștinismului și a Bisericii din care facem parte.

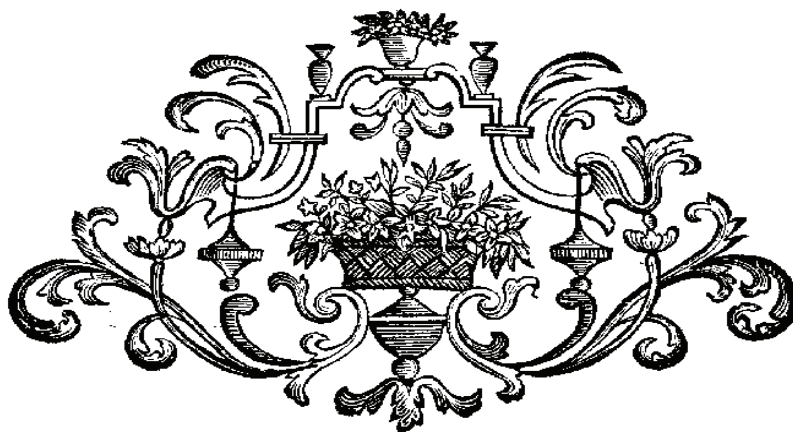
CALEA DESĂVÂRȘIRII

Despre rugăciune

Niciodată nu se închid porțile îndurării cerești, ele sunt deschise tuturor, sunt deschise rugăciunilor noastre. Pe Domnul îl vom găsi totdeauna gata să ne facă bine și uneori chiar îndemnându-ne să-I cerem haruri și daruri. Să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru acest îndemn, pentru că așteaptă rugăciunile noastre în fiecare zi și la orice oră. Dacă bogățiile Sale sunt nesfârșite, și izvorul milei sale este nesecat. „*Binecuvântat este Dumnezeu, care nu îndepărtează mila Sa de la noi !*”

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ
“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933

S U M A R

Editorial.....	2	Pagini bilingve.....	10
Să te cunosc pe Tine, Doamne,		Fecioara Maria,	
și să mă cunosc pe mine.....	4	Maica luminii.....	12
O privire rezumativă asupra		Oamenii și Biserica.....	15
”Divinei Comedii”.....	5	”Ajutați-ne să ieșim de aici.....	17

Să te cunosc pe Tine, Doamne, și să mă cunosc pe mine

În fața Ta, a Aceluia care
exiști, stau eu, mister întrupat în
carne și oase, în dorințe, în dureri și
în lacrimi.

Mă opresc înaintea Ta, cu
ființa mea și iată ce rămâne din
întregul univers, în această clipă
pentru mine. Privind pe Dumnezeu,
se cuvine să întorc privirea pentru
o clipă la icoana Lui, care sunt eu.
Să mă privesc pe mine, să încerc să
fac o plimbare în sufletul meu, un
pelerinaj, o cercetare sau, dacă vrei,
o explicare a sufletului. *Nu putem să
ne mântuim dacă nu ne cunoaștem
pe noi înșine.*

„*Si te ignores, non te salvaris*”,
spunea Sf. Bernard. Dacă cunoști
consecințele, dacă cunoști toate
științele umane și te ignorezi pe tine
însuși, nu te poți mântui.

Să încercăm, în această
meditație, *să facem pe exploratorul
inimii noastre*, scafandri în
adâncurile inimii.

Suntem continental negru al
ființei noastre, suntem - așa putea zice
- singurul continent nedescoperit
și pe măsură ce facem pași de
recunoaștere asupra finite noastre,
surprindem văi și munți, mari
frumuseți și urâciuni. Adeseori ne
facem impresia că suntem asemenea

călătorului, care, cuprins de noapte,
adoarme într-o peșteră și, dintr-
odată, când a aprins făclia, a rămas
uimit de ceea ce a descoperit: nu
numai stalactite, ci și atâtea șerpi,
atâtea broscuțe, atâtea lighioane,
atâtea inscripții pe pereții acestei
peșteri.

În cavernele sufletului nostru
sunt atâtea dihanii, atâtea întunecime,
atâtea puțință de bine și de rău, pe
care noi încă nu le-am cunoscut.

Când îți dai seama, tu, care
cunoști sufletul omului, că *un
criminal* nu-i altceva decât un *sfânt
ratat*, și încă un sfânt care are în
străfundul inimii sale puțință de a fi
un sfânt, are în străfundul inimii și
puțință de a fi un criminal. Că între
tâlharul care a avut succes pe lemnul
crucii la această divină audiență a
Mântuitorului, tâlharul, care a mers
pe cruce cu toată întinarea blestemată
a păcatului, nu era deosebite decât de
un suspin și de o calitate. Între Iuda,
apostolul Iuda, și Iuda trădătorul, nu
poți despărți granița, n-o poți vedea
și n-o poți trasa.

Deci trebuie să intri în sufletul
tău, vei găsi lucruri bune și lucruri
rele, te poți privi din atâtea puncte de
vedere. (va urma)

Episcop Ioan SUCIU

O privire rezumativă asupra „Divinei Comedii”

„...*Vorbesc de Dante, ce necunoscut e acestei lumi nedrepte,
intrigante, Ce doar pe drepti refuză să-i salute*”.

Michelangelo

Printre oamenii destinați să fie în primul plan în literatura lumii este Dante Alighieri (1265-1321), nume remarcat datorită capodoperei sale, *Divina Comedia*, sinteză a Evului Mediu și prima operă modernă în care se întrevăd zorii Renașterii.

A fost contemporan cu pictorul și arhitectul Giotto de Bondone (1267-1337), și el una din „*luminile Florenței*”, considerat de Boccaccio „*cel mai mare pictor al lumii*”.

Viața lui Dante Alighieri se reconstruiește pe date fragile, descoperite de biografii săi în capodoperele, *Vita Nuova* și *Divina Comedia*.

A venit pe lume la Florența, în zodia gemenilor, și a avut nenorocul să-și piardă mama în prima copilărie și să fie crescut de o mama vitregă. De aceea și imaginea Tatălui Divin „*ce-și deschide brațele fiului risipitor*”, îndrumătorul, nu-l duce spre propriul tată, ci spre Vergiliu.

Învățămintul florentin al timpului, urmat de Dante, consta în studiul gramaticii, filozofiei, logicii, retoricii, a limbii și literaturii latine, a textelor sacre, a geografiei, istoriei și mitologiei, dar și a matematicii; este un învățământ cu specific umanist.

Maestrul care l-a format pe

Dante, maestrul care a avut importanța predominantă în educația lui, a fost Brunetto Latini, căruia în capodopera sa i-a construit „*un monument nemuritor*”.

Asupra dezvoltării ulterioare și a gândirii lui Dante au avut influențe doi călugări: dominicanul Remigio Girolami, cu ajutorul căruia a cunoscut *Summa* Sf. Toma d'Aquino, și franciscanul Pierre-Jean Olieu, prin care va descoperi sfințenia blândului Francisc de Assisi. Influența acestor doi călugări a fost atât de profundă, încât se simte de la începutul până la sfârșitul *Divinei Comedii*, și nu vom fi surprinși ca între fericiții din *Paradis* să-i găsim alături pe Sf. Dominic și pe Sf. Francisc.

Tradiția amintește că ar fi studiat la Bologna, la prima Universitate din lume, dar nu sunt certitudini. Se știe însă că Dante a fost un excepțional autodidact, a învățat limba franceză și provenșla, a cunoscut literatura franceză și rafinamentul poeziei provenșale. A cunoscut desăvârșit teologia și Sfânta Scriptură, în *Divina Comedie* sunt peste cinci sute de trimiteri la Evanghelii și tot atâtea citate.

Papă al aceluși timp era Bonifaciu al VIII-lea, inteligent și diplomat remarcabil care „*străbătuse lumea cu*

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

ochi limpezi și ageri”, este Papa care a organizat primul Jubileu, aducând la Roma „peste două sute de mii de pelerini [...] Dacă n-a fost înfrățirea spirituaală la care se aștepta Bonifaciu, a fost totuși o manifestare de credință creștină și a ajutat la strângerea legăturilor între oameni...”, dintre europeni.

La Jubileu a fost și Dante, a făcut parte din delegația Florenței care a fost primită în audiență particulară de Papă, dar apropierea dintre Pontif și poet a fost exclusă; Bonifaciu era umil, Dante, conștient de talentul său, era departe de a fi modest. Chiar înainte de plecarea la Roma, ar fi declarat plin de sine: „*Dacă plec eu, cine rămâne? Dacă rămân, cine va pleca?* Rar sunt însă scriitorii care să se fi prezentat în operele lor cu atâta sinceritate ca Dante care nu-și ascunde defectele și slăbiciunile; reiese deci că a fost „*generos, nobil, compătimitor, duios, indulgent, reverențios, dar și violent, orgolios, nehotărât, încăpățânat, aspru*”, om ce întrupează tot ce este omenesc.

Boccaccio ne-a lăsat un portret: „*A fost așadar acest poet al nostru de statură mijlocie și după ce ajunsese la o vârstă matură, mergea puțin încovoiat, și mersul lui era solemn și liniștit [...]* Chipul lui era prelung și nasul acvilin, iar ochii mai mult mari decât mici, fălcile mari, iar buza de jos era împinsă deasupra celei de sus; și culoarea era brună, iar barba și părul, negru și des, și totdeauna chipul îi era melancolic și gânditor...” (Alexandru Balaci, „Dante

Alighieri”, Editura pentru literatură, 1969, p.302).

Din cauza luptelor dintre guelfii albi, din care făcea parte și Dante, și guelfii negri, când aceștia din urmă ajung la conducerea Florenței, Dante este exilat și va duce o viață rătăcitoare, nu se va mai putea înapoia niciodată la Florența, unde i-a rămas familia, soția și cei patru copii. Într-o noapte de septembrie a anului 1321, s-a sfârșit la Ravenna „străinul” care era o lumină a cetății.

Lucrările lui Dante sunt scrise în latină și italiană. Dintre scrierile în limba italiană cele mai importante sunt *Vita Nuova* (Viața nouă), un fel de roman sentimental în proză și versuri, și capodopera sa poetică, *Divina Comedia*.

Prin *Vita Nuova* Dante desăvârșește *dulcele stil nou*, caracterizat prin noblețea sentimentelor trăite și exprimate. Poetul evocă iubirea lui pentru Beatrice, o tânără pe care a văzut-o prima dată când erau copii, avea nouă ani, a iubit-o din primul moment și până la moartea ei - a murit la 24 de ani.

Opera capitală a lui Dante, *Divina Comedie*, a fost scrisă în exil, între 1304 - 1321. Comentatorii operei au căutat să afle suferința lui Dante cauzată de pribegie, dar răspunsul era greu de găsit. Poetul, teologul și filozoful, care a fost Dante, a descoperit cu timpul că „*poți privi cerul și stelele din orice loc de pe pământ*”.

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

În timp ce-și scria opera, Dante avea alte gânduri. Credinciosul Dante cunoștea cât de dificil este drumul în care, prin depășirea slăbiciunilor, se poate ajunge la o linie morală în viață - discuțiile cu Beatrice și Vergiliu sunt pline de lămuriri, dojeni și încurajări în acest sens. Oricâte interpretări s-au dat operei, adevărul este că autorul nu a dorit altceva decât ca lucrarea sa să fie „o cale a sufletului către Dumnezeu”. Dante vrea să ne spună: „Vreți să vă salvați sufletul? Veniți cu mine în lumea cealaltă; acolo vom învăța din gura celor morți filozofia morală, știința mântuirii” (Francesco de Sanctis, „Istoria literaturii italiene”, Ed. Universală, 1965, p. 208).

În esența ei, *Divina Comedie* este o viziune alegorică a lumii de după moarte, o compoziție în care, în toate cele trei părți: *Infernul*, *Purgatoriul* și *Paradisul*, se îmbină arta cu teologia. Operei i-a dat numele de *Commedia*, pentru că, după un început dramatic, are un final fericit. *Divina* este cuvântul adăugat de Giovanni Boccaccio în biografia *Trattatello in laude di Dante*.

Opera este alcătuită din 100 de cânturi, create în terține, 33 de cânturi pentru fiecare parte, cu un cânt introductiv la începutul *Infernului*.

În literatura Evului Mediu viziuni despre existența sufletelor în *Infern* sau *Purgatoriu* au fost până la Dante, dar viziunea *Paradisului* nu s-a mai întâlnit, este creația lui Dante.

Înțelesurile alegorice sunt numeroase: Dante poate fi „sufletul”,

Vergiliu, „rațiunea”, Beatrice, „grația divină - credința”, iar lumea cealaltă oglindește și lumea aceasta în liniile ei etice, morale.

Acțiunea începe în anul 1300, în timpul Jubileului, când Papa Bonifaciu al VIII-lea strângea lumea creștină în jurul său. În acel timp Dante „rătăcea” într-o pădure întunecată, gata să fie doborât de „asaltul patimilor”, figurate printr-o panteră, un leu și o lupoaică. Atunci apare Vergiliu care-l conduce să contemple Infernul și Purgatoriul; înainte de a intra în Paradis, Îngerul îi face semnul crucii pe frunte, apoi urcă spre Eden călăuzit de „Doamna” sa, Beatrice Portinari, și, din lumină în lumină, ajunge în Paradis.

Infernul este o imensă adâncitură în pământ creată la atingerea lui Lucifer aruncat din Paradis de Dumnezeu - de oroare, pământul s-a retras și s-a format Infernal cu cele nouă cercuri distincte. În cealaltă parte a emisferei Pământului, îi corespunde muntele Purgatoriului, cu nouă trepte, în terase circulare. Mai sus este Paradisul, locul celor fără de păcate, din nouă cercuri orientate spre înălțimi. Fiecare cerc este situat pe același plan cu un corp ceresc: Luna, Mercur, Venus, Soarele, Marte, Jupiter, Saturn și cu cercul stelelor fixe.

Călăuzit de Vergiliu, Dante ajunge în fața porții Infernului, deasupra căruia erau scrise descurajantele cuvinte: „*Lasciate ogni speranza, voi ch'entrate!*” (Lăsați

(continuare în pag. 8)

orice speranță, voi ce intrați aici).

Străbat Limbul unde sunt sufletele care nu l-au putut cunoaște pe Cristos, acolo îi vede pe oamenii mari ai Antichității: Homer, Horațiu, Ovidiu și, trecând Aheronul, pe Aristotel, al „cărturarilor părinte”, pe Platon, pe Socrate și pe ceilalți filozofi.

În *Infern*, pedepșiții suferă concret, în linii umane, sunt acolo „indiferenții” ce se zbat în neputințe, ei, „ce-n viață nici rău, nici bine n-au cătat a face”. Îi vede trecând pe zgârciți și pe risipitori, în cete, pedepșiți să împingă poveri enorme, cu pieptul, și să se bată între ei. Lacomii sunt bătuți neconținut de o ploaie de zăpadă, lingușitorii, hoții și răufăcătorii își au pedepsele lor, mâniașii stau în noroi și se lovesc continuu. În cercurile cele mai de jos poate fi văzut Caiafa „cu trei țăruse răstignit în tină”, pe marele preot Ana, într-o groapă. În al noulea cerc, ultimul, „sălășluiește diavolul, nemăsurat de mare, cu trei capete și trei perechi de aripi de liliac” stă între două sloiuri de gheață și mestecă între dinți pe trădători, unul dintre ei este Iuda Iscariotul.

Dante întâlnește numeroși cunoscuți, de altfel, se știe că duce cu sine tot pământul în Lumea de Apoi când cei doi poeți revăd stelele, încep să urce în Purgatoriu.

Purgatoriul este „împărăția-n care se spală omul de păcat, să fie de Ceruri vrednic și de-a lor chemare”. La poala Purgatoriului, Dante, smerit

și plin de căință, cere Îngerului milă ca să intre „pe al căințelor meleag” Aici, sufletele, chiar dacă își ispășesc păcatele, trăiesc speranța și începutul bucuriei, a intrării progresive în lumină. Sunt conștiente de vinovăția lor: „Și toți culegem după vină rod, și cazna noastră e amară foarte”, mărturisește un suflet. Dacă la *Infern* poarta e larg deschisă, aici se intră pe o poartă strâmtă, amintită și în Evanghelie: „Nevoiți-vă să intrați pe ușa cea strâmtă. Căci vă spun că mulți vor căuta să intre și nu vor putea” (Lc 13,24).

Fără-ndoială, pe pământ, omul trebuie să ducă o luptă continuă cu el însuși și cu diavolul, e lupta dintre virtuți și vicii. Toate sufletele îl roagă pe poet ca, întors pe pământ, să-i îndemne pe cei încă în viață să se roage pentru ele, deoarece urcarea lor la Cer depinde de ajutorul venit de la cei vii, de mijlocirea Sfintei Fecioare și de comunitatea sfinților. La rândul lor, îi asigură că și ele le vor veni în ajutor. Dante nu ezită să le promită: „Te-oi pomeni de m-oi întoarce odată pe-al vieții drum ce duce la mormânt”. Triumful Purgatoriului se ridică pe echilibrul dintre meritul individual și solidaritatea cu cei de pe pământ.

Vergiliu și Dante au norocul să fie martori momentului în care un suflet este mântuit, atunci Muntele Penitenței se cutremură din temelii: „Zorind pe cât aveam puteri din

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

*fire, să facem spor cărării, când,
deodat/ simții un tremur, ca de-o
prăbușire,/ trecând prin deal” și
peste tot Purgatoriul răsună cântecul
îngerilor: „Mărire întru cei de Sus lui
Dumnezeu...*

Când misiunea poetului Vergiliu s-a încheiat, apare într-o procesiune mistică Biserica lui Cristos, Biserica triumfătoare, iar pe pământ, într-o înfățișare alegorică, Biserica dezmembrată.

Ajuns în pragul Paradisului, este așteptat de Beatrice, care îi va fi călăuză până spre final, când îl va conduce Sf. Bernard. Beatrice îi vorbește despre Paradis, în care intrând, „*vom zări tot ce ni-e sfânt în lume prin credință*”.

Dacă în *Infern* stăpânește întunericul, în *Purgatoriu* începe lumina, apar culorile, adevărat, mai palide, verdele-albastru, griul, apar marea, muntele, grădinile. În *Paradis* totul este lumină, strălucire și cântec minunat.

Dante întâlnește aici sufletele care s-au străduit spre bine, nu au cunoscut ura, ci numai iubirea, au făcut fapte bune și prin forța personalității lor s-au aplecat spre lucruri mari ajungând să fie modele creștine. Sunt acolo, în Cer, Sf. Toma d'Aquino, Sf. Francisc, Împăratul Iustinian și alții mulți, desigur, ar fi meritat să-l așeze și pe Bonifaciu al VIII-lea.

În formă de cruce luminoasă

sunt sufletele care au luptat pentru credința și Biserica lui Cristos. Sufletele contemplative și înțelepții care au știut să împartă dreptatea în lume, în Paradis este Cristos și triumful Său întruchipat prin Soare într-un număr infinit de lumini. Tot acolo este Roza, Sfânta Fecioară, în care „Verbul s-a întrupat”. Rugăciunea Sf. Bernard adresată Preacuratei încheie Divina Comedie”. Reținem un fragment din Rugăciune: „*Fecioară, Maică a Domnului și fică/ soroc nestrămutat al vrerii sfinte,/ce mai presus de ființă te ridică [...] Tu faci ești de milă și-ndurare/ aici între noi, iar pe pământ fântână/ de doruri și nădejdi izbăvitoare*”.

Este mândria Italiei „*de a fi dat lumii pe autorul uneia dintre cele mai mari capodopere ale literaturii universale*”, pe Dante, și bucuria noastră de a avea *Divina Comedie* tradusă în limba română, cu deosebire traducerea lui George Coșbuc.

După veacuri, Dante, apostol și artist, ne oferă nouă, celor de azi, taina fericirii: credința, conștiința forței primite prin credință și calea perfecțiunii creștine.

Încheindu-și opera, Dante s-a simțit mai aproape de Dumnezeu; este și sentimentul pe care îl dă lectura capodoperei sale, odată cu senzația că ai avut în mâinile tale adevărul vestit de Cer.

Otilia BĂLAȘ

“C’est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

L’amour vrai (II)

...Ou sommes-nous donc? Combien d'isoles ne sont connus que par le numero de leur maison. Savons – nous reellement qu'il y a quelqu'un, peut- etre a la porte voisine de la notre? Peut-etre y a-t-il un aveugle qui serait heureux que vous lui lisiez le journal. Peut-etre y a-t-il un riche qui n'a personne qui rende visite..Il possede beaucoup d'autres richesses, mais il est noye par elles. Il n'y a pas de contact humain, et il a besoin de votre contact. Il y a quelque temps, un homme tres riche vint chez nous et il me dit: „Ceci , je vous le donne afin que quelqu'un vienne chez moi, Je suis presque a demi aveugle et ma femme est deprimee, nos enfants sont tous partis a l'etranger et nous mourons de solitude!”

Et, a Melbourne, je rendais visite a un vieil homme dont personne ne connaissait l'existence; je vis sa chambre dans un etat horrible et je voulus la nettoyer. Il m'en empecha: „Je suis tres bien”. Je ne dis rien, et, a la fin, il m'y autorisa.

Dans sa chambre, il y avait une magnifique lampe couverte de poussiere. Je lui demandai: „- Pourquoi n'allumez - vous pas la lampe?” - „Pour quoi? Personne ne vient me voir. Je n'ai pas besoin de lampe”. Et je lui demandai: „- Allumerez-vous la lampe si les Soeurs viennent vous voir?” „-- Oui, si j'entends une voix humaine, je l'allumerai. Et l'autre jour, il m'a envoye un mot: „- Dites a mon amie que la lampe qu'elle a allumee dans ma vie brule toujours.

Ce sont ces gens que nous devons cannaître.

(a suivre)

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

Adevărata iubire (II)

Prin urmare, unde suntem noi? Câți singuratici nu ne sunt cunoscuți decât prin numărul caselor lor. Știm cu adevărat că unul dintre aceștia poate fi dincolo de ușa vecină cu a noastră? Probabil este un nevăzător care va fi fericit ca să-i citiți ziarul. Poate este un bogat pe care nu-l vizitează nimeni. El are alte multe bogății, dar este sufocat de ele. Nu are contacte umane, și are nevoie de noi.

În urmă cu ceva timp, o persoană foarte bogată a venit la noi și mi-a spus: „Toate acestea vi le dau numai să vină cineva la mine. Eu sunt aproape orb și soția este deprimată, copiii noștri sunt plecați în străinătate și singurătatea ne copleșește!”

Și, la Melbourne, am vizitat un bătrân de a cărui existent nu știa nimeni; am văzut camera sa într-o stare oribilă și am vrut să-i fac curat. M-a oprit: - „Sunt foarte bine!” Nu am spus nimic și la sfârșit mi-a permis. În cameră avea o lampă splendidă acoperită de praf. L-am întrebat: - „De ce nu aprindeți lampa?” - „Pentru cine? Nimeni nu vine să mă vadă. Nu am nevoie de lampă”. L-am întrebat atunci: - „Veți aprinde lampa dacă Surorile vor veni să vă vadă?” - „Da, dacă voi auzi o voce, voi aprinde-o”.

Și, într-o altă zi, el mi-a trimis un bilet: - „Spuneți prietenei mele că lampa pe care ea a aprins-o în viața mea arde mereu”.

Aceștia sunt oamenii pe care noi trebuie să-i cunoaștem.

(va urma)

FECIOARA MARIA, MAICA LUMINII

În fiecare an la data de 21 noiembrie cea mai mare parte a creștinătății sărbătorim Intrarea în Biserică a Maicii Domnului. Prin această sărbătoare se comemorează aducerea Fecioarei Maria la Templul din Ierusalim. În tradiția populară această zi mai este numită Sărbătoarea Luminii.

Sărbătoarea ne amintește că alegerea Fecioarei Maria pentru a-L naște pe Cristos nu a fost arbitrară. Fecioara Maria a fost continuatoarea unui lung șir de slujitori devotați lui Dumnezeu. Părinții săi, Ioachim și Ana, erau considerați „drepti înaintea lui Dumnezeu”. Ei s-au rugat cu lacrimi pentru a dobândi un copil, iar Fecioara Maria a fost rodul rugăciunii lor. Ana a făgăduit, încă înainte de a se zămisli, că de va avea un copil, îl va închina lui Dumnezeu.

Când fetița a împlinit vârsta de 3 ani, părinții ei și-au împlinit promisiunea ducând-o la Templul din Ierusalim pentru a fi închinată lui Dumnezeu. În felul acesta cei doi părinți bătrâni își calcă pe inimă, biruie sentimentele firești de părinți și reîntorc lui Dumnezeu darul primit de la El. De la Dumnezeu a venit și pe El să-L slujească.

La Templu va petrece și va sfîinți copilăria și adolescența. Iese din lumea oamenilor și intră în lumea lui Dumnezeu ca să se pregătească

pentru chemarea înaltă a vieții sale. Înainte de a învăța cum să placă lumii, Ea învață cum să se sfințească. Copila învață că nimeni nu este mai sfânt decât Dumnezeu și vrea să fie serva Lui. Pe El îl iubește din toată inima sa de copil nevinovat, cu toate gândurile sale, cu toate puterile sale. La școala credinței s-a pregătit să devină Mama Luminii și a noastră a tuturor.

Isus ne spune: „Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (In.8,12). Isus fiind Lumina lumii, Mama Sa după trup, Fecioara Maria, este pe drept cuvânt numită Mama Luminii. Biblia nu vorbește despre nașterea și copilăria Fecioarei Maria. Amănunte despre aceste etape ale vieții sale sunt consemnate

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 13)

într-o apocrifă din secolul al II – lea, cunoscută sub numele de „Evanghelia după Iacob”. Maria împlinind 3 ani, părinții au adus-o la Templu, chiar dacă era singurul lor copil. Aici a fost întâmpinată de Marele Preot Zaharia, tatăl Sf. Ioan Botezătorul și de alți slujitori.

Pentru a intra în Templu trebuiau urcate 15 trepte. Ritualul iudaic cerea ca iudeii să se oprească pe fiecare treaptă pentru a rosti un psalm. Maria, prin harul divin, a urcat repede toate treptele fără a se mai opri conform ritualului. Luminat de Dumnezeu, Zaharia a întâmpinat-o cu bucurie pe dumnezeiasca copilă. Se spune că el ar fi binecuvântat-o zicând: „Tu ești cea în care Dumnezeu și-a preamărit numele Său între iudei. Tu ești cea în care Dumnezeu va descoperii Mântuirea pe care a pregătit-o poporului Său”. Și Zaharia luând de mână pe Maria a dus-o în cea mai sfântă încăpere a Templului, în Sfânta Sfintelor, văzând în ea Chivotul Noului Legământ. Acesta era ceva neobișnuit, pentru că în Sfânta Sfintelor avea voie să intre doar Marele Preot, o singură dată pe an, după ce aducea jertfe pentru sine și pentru popor. Intrată în Templu, Ea s-a pregătit pentru a deveni Templul lui Dumnezeu, parcurgând cele trei etape necesare: curățenia, iluminarea și unitatea cu Dumnezeu, corespunzător celor trei încăperi ale Templului, în care s-a pregătit să devină Mama Luminii și a noastră.

Intrarea în Templu a Mariei înseamnă pregătirea tainică a umanității lui Cristos. În Noul Testament, Maica Domnului este mereu alături de Mântuitorul Cristos, suferind dimpreună cu El, ca mamă, chinurile Golgotei; se bucură de Învierea din morții și de Înălțarea la Cer; apoi se alătură Sfinților Apostoli în rugăciune ca Maică a dumnezeiescului lor Învățător și Domn. „Toți aceștia într-un cuget stăruiau în rugăciune, împreună cu femeile și cu Maria, mama lui Isus și cu frații Lui”(Fa.1,14). În atmosfera rugăciunii a luat naștere Biserica primară în momentul pogorării Sfântului Spirit peste Apostolii adunați, având alături pe Fecioara Maria. Sf. Ioan Evanghelistul, ucenicul mult iubit al Mântuitorului, căruia Fiul lui Dumnezeu i-a încredințat grija pentru Maica Domnului încă dinaintea morții de pe cruce, a cinstit-o ca pe Mama sa și a Bisericii întemeiate la Cincizecime.

Dintre toate femeile menționate de Biblie, numai Maica Domnului a făcut obiectul unor profeții. Prorocul Isaia a prezis că Fecioara va naște pe Mântuitorul: „Iată, Fecioara va lua în pântece și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuel”(Is.7,14). Ezechiel a profețit despre Maica Domnului ca Pururi Fecioară în viziunea sa despre noul templu al lui Dumnezeu: „Poarta aceasta va fi închisă, nu se va deschide și nici un om nu va intra pe ea, căci Dumnezeul lui

(continuare în pag. 14)

Israel a intrat pe ea”(Ez.44,2). Ieremia închipuie tot Israelul într-o fecioară care întoarce la Domnul pe Stăpânul ei pentru ascultare, ca să devină „Locaş al dreptăţii şi munte sfânt” binecuvântat de Dumnezeu (Ir.31,23). Psalmistul o descrie pe Sfânta Fecioară ca pe o împărăteasă care şede de-a dreapta lui Dumnezeu „Stătu-a împărăteasa de-a dreapta Ta” (Ps.44,11). Dreptul Simeon, cunoscând jertfelnicia Maicii Domnului, a prezis suferinţa ei pentru Patimile şi moartea Fiului său Isus: „Şi prin sufletul tău va trece sabie” (Lc.2,35).

Maica Domnului are un loc deosebit în istoria neamului omenesc pentru că este noua Evă curăţită de păcatul neascultării prin supunerea şi ascultarea faţă de Dumnezeu la Întruparea Mântuitorului. Biserica fiind numită şi Trup al lui Cristos, Maica Domnului este şi Maică a Bisericii, a Vieţii şi a Luminii.

Această sărbătoare este o anticipare a Naşterii Mântuitorului. Noul locaş de cult închinat lui Dumnezeu a devenit Biserică, iar sărbătoarea a primit numele de Intrarea în Biserică a Maicii Domnului. Nu există educaţie mai nobilă, nu există şcoală mai folositoare decât cea a virtuţii, nu există ideal mai înalt decât cel al sfinţeniei. Pe acestea, Maica Luminii le-a păzit cu multă dăruire şi umilinţă şi le-a încununat cu veşnicia.

Ioan MĂGERUŞAN

Să ne rugă împreună

RUGĂCIUNE PENTRU SUFLETELE DIN PURGATORIU

O, Isuse, Domnul şi Mântuitorul meu, care te jertfeşti în fiecare zi pe Altar pentru noi, te rog îndreaptă-Ţi ochii Tăi cei îndurători spre Purgatoriu, ca să mângâi cu privirea Ta plină de iubire Sufletele Tale Sfinte care suferă.

Primeşte în îndurarea Ta cea nemărginită rugăciunea mea şi dăruieşte Sufletelor părinţilor, fraţilor, tuturor rudelor şi binefăcătorilor mei, care au mărturisit în credinţă Numele Tău Sfânt în această viaţă, IERTARE pentru toate păcatele săvârşite, prin meritele Preasfintei Tale Jertfe. Amin.

RUGĂCIUNE PENTRU UN SUFLET DIN PURGATORIU (2)

Sfinţilor lui Dumnezeu şi voi Îngeri ai Domnului, veniţi în întâmpinarea acestui suflet care-mi este atât de scump, pentru a-l primi şi a-l prezenta Celui Preaînalt, Isus Cristos, care l-a chemat să-l primească, iar Sufletele cele fericite să-l conducă din Sânul lui Avraam înaintea Dumnezeului celui Atotputernic.

Doamne, îndură-te spre noi.

Isuse, îndură-te spre noi .

Tatăl Nostru...

Odihnă veşnică dă-le lor, Doamne,
Şi lumina cea fără de sfârşit să le strălucească, Să se odihnească în pace.
Amin.

Oamenii și Biserica

Trăim *pe pământ*, facem parte din Biserica lui Cristos, *Biserica luptătoare*. Deci avem misiunea luptei, suntem chiar predestinați să luptăm pe arena vieții. Știm că avem dușmani în noi, în afara noastră și chiar de pe alte tărâmuri. Câmpul de luptă e mai puțin palpabil, dar dacă nu dispunem de forță și tactică, vom fi răniți în suflet, sau, în cel mai nefericit caz, vom suferi înfrângere. Trebuie să avem tăria de-a rezista asaltului și de-a înfrunta invazia răului, de-a înainta, dacă este nevoie, împotriva valurilor sau a ține piept vântului. Chiar pe timp de pace, trebuie să adulmecăm primejdia și atunci când cumpătați ne pregătim de luptă, în inimă să locuiască iubirea. Fiind luptători pentru cauza lui Cristos, trebuie să facem act de jertfă până la finele vieții terestre. Acesta nu este distrugător, ci înalță sufletul, apropiindu-ne de Dumnezeu.

De mâine, chiar fără voia noastră, vom locui, poate, în altă parte. Dacă lupta pe pământ a fost corectă și perseverentă, putem ajunge direct în *Biserica triumfătoare (raiul)* împreună cu Dumnezeu și cu toți îngerii Cerului, acolo unde dăinuie bucuria înfășurată în lumină și căldură, unde fericirea e atât de mare, încât oamenii cu vocabularul lor prea sărac n-ar putea-o descrie. Sufletele de acolo, în mod evident, n-au nevoie de nici un favor din partea noastră, în schimb noi

beneficiem de rugăciunile lor.

Dacă nu ne-am pregătit suficient pentru Viața de Apoi, va trebui să poposim un timp în *Biserica suferitoare*, Biserica de ispășire a păcatelor (*Purgatorul*). Sufletele de acolo, în beznă se luptă cu suferința, dar sunt mângâiate de speranța că într-o zi vor vedea ... Lumina. Peste cât timp: zile, luni, ani puțini, ani mulți, depinde de hotărârea luată de Dumnezeu în urma dreptei sale judecăți.

Trebuie să avem foarte mare grijă ca să nu alunecăm într-un gol dintre cele două Biserici, care se oprește la un loc întunecat, dogoritor, plin de durere și suferință de nedescris, (*Iadul*), care nu mai are nici o fereastră sau porțiță de ieșire.

Deocamdată suntem pe pământ, nu vom trăi o veșnicie, dar trebuie să ne facem timp *să ne pregătim veșnicia*.

Iubirea trebuie să ne călăuzească gândul și spre *semenii noștri*. Sunt mulți cunoscuți sau necunoscuți pentru care Dumnezeu e încă un străin. Să ne rugăm pentru ca să și-L facă prieten.

Să ne amintim de *muribunzi*. Ei sunt în ultima luptă cu viața, luptă fără scăpare din ghearele morții. Teama de necunoscut e multiplicată de târcoalele dușmanilor nevăzuți. De ultimele clipe ale vieții ar putea atârna veșnicia lor. Chiar și sufletele sfinte se

(continuare în pag. 16)

tem de aceste momente. Să ne rugăm pentru a primi curajul de a trece prin moarte, de acceptare cu seninătate a transcendei. Să admirăm pe Sfântul Iosif, care a avut cea mai fericită moarte, fiind asistat de Isus și Maria. Sfânta Tereza de Avila, care avea o deosebită evlavie către el, ne asigură; *"A muri îmi pare acum cel mai ușor lucru, pentru un suflet devotat Sfântului Iosif."* Să-l implorăm zilnic pe acest mare patriarh, care e recunoscut de Biserică, drept patronul unei morți bune, ca să mijlocească pentru neajutorării muribunzi.

Un ultim gând să stăruie în Biserică suferitoare. Poate o parte din sufletele oamenilor dragi nouă se află acolo. Față de unii ni se pare că am rămas datori, câte vorbe frumoase pe care le-ar fi meritat au rămas nerostite pe timpul vieții. Cu plânsul nu rezolvăm mare lucru pentru ei, dar cu siguranță cu rugaciunea îi ajutăm.

Nu suntem singuri nici noi, nici ei, avem pe cea mai iubitoare Mamă, Regina Cerului și a pământului, care e și Regina Purgatoriului.

Îndurătoare Mamă Cerească, coboară-ți privirea către sărmanele suflete din Purgator și lasă să picure asupra lor roua

binefăcătoare, care le ușurează suferința. Unind rugăcinea noastră cu a Ta, pentru a deveni mai puternică, prezint-o, te rugăm, Fiului Tău, supremul Judecător, pentru a elibera sufletele din această dureroasă închisoare. Deschide apoi porțile Raiului, pentru ca ele să poată înainta cu umilință, ca sa-și potolească dorința azătoare de a vedea fața Lui Dumnezeu și a-L sluji apoi cu bucurie și pioșenie o întreagă veșnicie. Amin!

Silvia PANTIȘ

„AJUTAȚI-NE SĂ IEȘIM DE AICI!”

Revelații ale sufletelor din Purgator
în dialogul Mariei Simma cu Nicky Eltz

C a r t e a aceasta, din care vom face o scurtă selecție a învățăturilor pe care Sfintele Suflete din Purgatoriu ni le transmit prin darul Lui Dumnezeu oferit Mariei Simma (carisma de a primi cererile lor de ajutor) ne este nouă un extraordinar DAR. Ne învață cum să trăim Paradisul aici, pe Pământ și apoi în

Cer. În dialogul acestei femei simple dintr satul Sonntag, Austria, cu un reporter creștin, aflăm „din cererile de ajutor ale Sufletelor, adevăruri de credință bine știute, dar ignorate mai ales azi, în materialismul ateu al societății contemporane. Așa cum aflăm deja din prefața semnată de Pr. Slavko Barbaric, Medjugorje: *„Lumea de dincolo ne vorbește, ne spune că există diferență între a fi umili, plini de iubire, buni, miloși, loiali și onești și a fi mândri, reci, răi, cruzi, trădători, lipsiți de onestitate”*. Privitor la Purgatoriu, Maria Simma spune ca este un loc și o stare (ca și Iadul și Raiul, de altfel). Este un timp de așteptare în care Sufletele tind

către Dumnezeu și această dorință, neîmplinită, le este cea mai teribilă suferință. Purgatoriul are trei nivele principale și multe altele mai mici, fiindcă nu există suflete identice. Sufletele înseși se judecă și se așează la nivelul potrivit, dorind să se purifice pentru a ajunge la Dumnezeu. Sunt răbdătoare și doresc suferința fiindcă știu că doar prin ispășire pot îndrepta ceea ce au greșit. E bine de știut că *pentru ispășire, suferințele noastre din viață valorează mai mult decât cele din Purgator. Sufletele plâng ocaziile când nu au facut binele pe care-l puteau face și văd roadele pe care aceste fapte le-ar fi adus*. Foarte

(continuare în pag. 18)

Papa Ioan Paul al II-lea și mass media (III)

Papa Ioan Paul al II-lea era convins că mass-media are un rol important, chiar mai mult, unul valoros. Luigi Accattoli este sigur că Papa având „o intuiție tipic catolică, el considera că lumea este bună și bune trebuie să fie și știrile” (Luigi Accattoli, „Karol Wojtyła - omul sfârșitului de mileniu”, Casa de Editură Viața Creștină, Cluj-Napoca, p.102).

Avea ideea că mass-media este o modalitate a timpului și că „Prin intermediul acestor mijloace, Biserica speră să promoveze într-un mod tot mai eficient mesajul edificator al Evangheliei”. A uimit pe ziariști, care nu erau toți credincioși, când, liniștit și convingător, le-a spus că-i îndeamnă să construiască „Împărăția lui Dumnezeu”. Părea că trăia într-o comunitate mondială creștină și „îi chema pe ziariști să fie primii martori ai acesteia, ba chiar primii ei apostoli.

Unii dintre analiștii pontificatului său sunt convinși că această încredere surprinzătoare în mass-media o avea din Polonia. Nu, nu putea avea o experiență de acest fel în țara sa atee, dar credea că mass-media din lumea liberă avea, categoric, un rol pozitiv.

De la primii pași ai pontificatului său, relația cu mass-media a ieșit din tradiția știută, surprizele și interpretările nu încetau. Afluența mass-media în prima sa vizită în Patrie a îngrijorat conducerea comunistă și a uimit toată țară. Papa

a perceput această afluență a mass-media cu gândirea sa: semn al ieșirii Poloniei din izolarea impusă prin Pactul de la Yalta. Adresându-se ziariștilor, emoționat, le-a spus: „Vă mulțumesc pentru că ați adus lumea întreagă în Polonia, ținând-o alături de mine și ajutând-o să participe la aceste prețioase zile de rugăciune și de întoarcere a mea acasă”. Papa știa că prin mass-media poate ajunge la „mintea și inima” omului și astfel misionarismul însuși, în timpurile moderne, se poate bucura de multiple posibilități, împlinind pe căi noi îndemnul lui Isus: „Mergeți și învățați toate popoarele!” Datorită noilor mijloace de comunicare, „Papa nu mai e o figură îndepărtată, la fereastră sau în bzsilică, albă și esențială, aproape numai simbolică: mulțumită prim-planurilor, ea e concretă, imediată, polivalentă, așa cum e fața interlocutorului căruia îi strângem mâna. Îndepărtarea simbolică și percepția imediată se contopesc - confirmându-se reciproc în imaginea televizată a Papei” (Op.cit., p. 102).

Fără-ndoială, regula focalizării mărite, îndrăgită de mass-media, nu a intrat prea mult în atenția Papilor anteriori, dar de-acum va fi folosită pentru fiecare moment semnificativ din viața Bisericii și pentru cel care îi era Părinte, pentru Papa Ioan Paul al II-lea.

(va urma)

(urmare din pag. 17)

bine formulate, întrebările lui Nicky Eltz primesc răspunsuri revelatoare în toate domeniile de interes real pentru devenirea noastră. Se spun adevăruri profunde despre Rugăciune și Post; Rai; Îngeri; Sfânta Liturghie; Sfinți; Învățătura Bisericii și a Bibliei; Episcopi și Sfântul Părinte; Preoți și Călugărițe; Biserici; Spovedanie; Sf. Rozar; Sacramente; Alte religii; Ocrotire și Călăuzire; Limb; Ocultism; Iad și Diavol; Boală; Moarte; Înmormântări; Căsătorie, Familie și Copii; Muncă și Bani etc.

La întrebarea reporterului „Care este scopul profund al experienței tale?” Maria Simma răspunde: „Dumnezeu a îngăduit ca prin apostolatul meu și alți oameni să înțeleagă clar, că viața noastră pe pământ ne este folositoare doar pentru a câștiga Raiul. Scopul vieții noastre este să fim buni unii cu alții și făcând astfel să intrăm în comuniune cu Dumnezeu acum, aici și apoi în veșnicie. Din acest punct de vedere viața devine tot mai prețioasă pentru fiecare dintre noi, așa cum devine tot mai absurdă pentru cei care fac altceva cu ea. Astfel înțelegem cât de mare este IUBIREA LUI DUMNEZEU pentru noi și cât de frumoasă poate să devină viața când facem totul alături de El. Ceea ce eu văd ar trebui să ofere oamenilor o clară și definitivă orientare a vieții lor, dacă doresc să împlinească voia lui Dumnezeuși să aibă parte de

frumusețea pe care El o oferă.

Străduiește-te mereu să-l ajuți pe cel de lângă tine, arată binele pe care aproapele tău îl face, nu greșelile sale. Fă binele până ai timp.

Ceea ce Sufletele cer, sunt Sfinte Liturghii la care să și participăm, Sfântul Rozar pentru ele, Rugăciune, repararea nedreptăților comise de ele sau asupra lor suferințele. După darul vieții și al timpului dăruit nouă ca să facem binele, suferința este cel mai mare dar pe care Dumnezeu ni l-a dat. Suferința are întotdeauna un scop terapeutic și trebuie să ne încredem în Dumnezeu, căci ne-a fost dată spre binele nostru. Oricum nu trebuie să ne temem niciodată, fiindcă orice teamă vine de la diavol. Cine se roagă se salvează.

Ni se spune că cel plecat poate ocroti familia sa, poate să-i îndrume, să le ofere siguranță în diferite moduri. Aflăm cum viața se sfințește, vindecările apar dacă avem IUBIRE. Să nu uităm iubirea față de sufletele din Purgator, să o rugăm pe Maria, Maica Milei, să ne fie aproape în ajutorul pe care-l dorim dăruit Sfințelor Suflete din Purgator. Să ne folosim bine TIMPUL.

N. Eltz: „Într-un cuvânt, ce ai învățat în acești ani, din această experiență?”

M. Simma: ***Să-L iubesc pe Dumnezeu cu toată puterea mea!***

Maria-Mirela FILIMON

Ascultă-ne, Născătoare de Dumnezeu cu bunăvoință. Isus a așezat în brațele Tale toate comorile harurilor Sale și ale îndurării.

Tu stai încoronată ca Regină, la dreapta Fiului Tău, strălucind de gloria nemuririi peste cetele îngerilor.

Stăpânirea Ta se întinde atât cât se întind cerurileși îți sunt supuse pământul și creaturile.

Ești atotputernică prin har, Tu deci ne poți ajuta.

Dacă Tu nu ne vei ajuta, pentru că suntem nerecunoscători și nu merităm ocrotirea Ta, nu vom ști la cine să alergăm.

Inima Ta de Mamă nu va îngădui să ne vadă pe noi fiii Tăi, pierduți.

Copilul pe care-L vedem în brațele Tale, ne inspiră încrederea că vom fi ascultați.

De aceea credem în Tine, ne oferim Ție ca și copiii slabi în brațele celei mai iubitoare Mame, și azi așteptăm harurile de care avem nevoie.

Fecioară Maria, psalmistul Ți-a cântat:

„Ascultă fiică și vezi și pleacă urechea Ta și uită poporul Tău și casa părintelui Tău.”

De la trei ani, Tu nu mai aparții părinților Tăi. Aparții Lui Dumnezeu și lumii întregi.

Ai fost încoronată ca Regină a cerului.

Ești nu numai Regina cerului, ci și a pământului.

Ești și Regina sufletelor din purgator, care cu umilință și durere imploră îndurarea Ta.

Salvează aceste suflete, dragă Mamă, iar pe noi cei din biserica luptătoare, ajută-ne în această luptă mai ales cu dușmanii invizibili.

Tu ști slăbiciunea omenească, ajută-ne să ocolim păcatul.

Tu ai fost templu al Spiritului sfânt și ai născut pe Isus, Fiul Lui Dumnezeu.

Ajută și sufletelor noastre, ca să devină temple al Spiritului sfânt și să rodească darurile Lui. Amin.

Colectivul redacțional

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)